

מִכִּי וְדַבֵּי

עוֹבְרִים לִירוּשָׁלַיִם

סְפוּרִים לְשִׁבְתוֹת וְלִשְׁאָר הַיָּמִים

סְפָרָה

שׁוֹלְמִית הַחֹבֵב

אֵיָרָה

דְּנִיאלָה פּוֹנֵד

אור עציץ ספרי איכות תורניים

עיצוב העטיפה: נרי לוי

סדר ועימוד: יקתת רוזן

©

כל הזכויות שמורות

המכון התורני, אור עציון

ת"ד 92 מרכז שפירא 7941100

08-8502822

www.machon.oretzion.com || machon@oretzion.com

מסת"ב 4-61-7277-965-978 ISBN

ישראל תשע"ה 2015

סדר הספורים

הקדמה.....5

עוברים לירושלים.....7

מכי ודבי עוברים לירושלים.....9

א. מדוע אבא מאחר?.....9

ב. משאית עם שתי קומות?.....16

ג. אורזים.....21

ד. לאן נעלמו התאומים?.....24

ה. אל תשכחו אותי!.....32

ו. היכן נשארה תרצה?.....39

ז. הבית בירושלים.....43

ח. בין קירות חדשים.....48

ט. דפנה.....53

שֶׁלֶג שְׁאִינוּ נִמָּס.....62

א. השמים נופלים.....62

ב. לחמם את השלג.....66

ג. שלג לא מן השמים.....71

לָאֵן נֶעְלַם צְחוּרִי?.....87

א. גנבים?.....87

ב. אכזבה.....82

ג. הקן.....86

ד. הגוזלים.....90

ה. הקתול.....93

ו. לומדים לעוף.....96

ז. נוצות על העץ.....98

105	.....	ספורים של שבת
107	.....	מי שטרך בערב שבת
107	.....	א. הגפורר
109	.....	ב. הסלט שהתפורר
119	.....	פרורוני
119	.....	א. הפתצה שבתית
121	.....	ב. אין ממתק כזה
129	.....	פרחים לשבת
129	.....	א. אבא במלואים
133	.....	ב. הפרחים בחצר השכן
138	.....	ג. פרחים משדה רחוק
144	.....	היכן קונים ארז ?
144	.....	א. מפי ודכי נשלחים לחנות
149	.....	ב. איך יגיע הארז ?

הַקְדָּמָה

מְכִי וְדָבִי הַתְּאוּמִים נוֹלְדוּ בְּתֵל-אָבִיב. עַל קוֹרוֹתֵיהֶם
בְּשָׁנוֹתֵיהֶם הָרֵאשׁוֹנוֹת כָּתְבָה לִפְנֵי כִּיּוֹבֵל שְׁנַיִם סְבָתֵי
עָלֶיהָ הַשְּׁלוֹם, רָחֵל חוֹכֵב, בְּסִפְרָה "תְּעִלּוּלֵי מְכִי וְדָבִי".
כְּאֲשֶׁר רָצִיתִי לְסַפֵּר סִפּוּרִים לִילְדֵי, הִחְלַטְתִּי לְכַתֵּב לָהֶם עַל
עֲלִילוֹתֵיהֶם שֶׁל מְכִי וְדָבִי כְּאֲשֶׁר קָצַת גָּדְלוֹ וְהָיוּ כְּבָנֵי חֵמֶשׁ.
אָבֵל הַשְּׁכוּנָה הַתֵּל-אָבִיבִית הַמִּיחָדָת שָׁפָה נוֹלְדוּ, שְׁכוּנָה
שֶׁכָּל בְּתִיחָה בְּנֵי קוּמָה אַחַת, כָּל בֵּית בָּה מִקֶּף גְּנָה, תְּרַנְגָלוֹת
מִתְהַלְכוֹת בְּחִצְרוֹתֶיהָ וְעֹזִים שָׁבוֹת בָּה מִן הַמְרָעָה, אוֹתָהּ
שְׁכוּנָה שָׁפָה גְדֻלָּה סְבָתֵי אֶת יְלָדֶיהָ לִפְנֵי כֶּשְׁמוֹנִים שָׁנָה,
כָּבֵר לֹא הִיְתָה קִימָת. מְכִי וְדָבִי הָיוּ צְרִיכִים אֲפּוֹא לַעֲבֹר
לִירוּשָׁלַיִם, לְשְׁכוּנָה הַנּוֹתִיקָה "מְקוֹר בְּרוּךְ", שָׁפָה עָבְרוּ עָלֶי
עֶשֶׂר שָׁנוֹת חֲמֵי הָרֵאשׁוֹנוֹת.

בְּסִפְרָה תּוֹכְלוּ לְקַרֵּא עַל הַרְפָּתָקְאוֹתֵיהֶם שֶׁל מְכִי וְדָבִי
תוֹךְ כְּדֵי הַמְעַבֵּר לִירוּשָׁלַיִם; תִּלְווּ אוֹתָם כְּאֲשֶׁר יֵרְאוּ בַּפֶּעַם
הָרֵאשׁוֹנָה בְּחַיֵּיהֶם אֶת הַשְּׁלֵג הַמְכֻסָּה אֶת הָעִיר בְּלָבָן; תִּצְפּוּ
יַחַד אֶתֶם בְּגוֹזְלֵי הַיּוֹנִים עַל עֵץ הָאֲרֶן; אֵךְ בְּעֵקֶר תִּהְיוּ אִתָּם
בְּעֲרֵבֵי שְׁבָתוֹת וּבִימֵי הַחֲגִים. הֲאִם יִצְלִיחוּ מְכִי וְדָבִי לְהִבְיֵא
לְאֵמָא אַרְזוֹ לְכַבוֹד שְׁבָת לִפְנֵי שְׁהַחְנוֹת תִּסְגֵּר? מִנֵּיִן יִהְיוּ לָהֶם
פְּרָחִים עַל שְׁלַחַן הַשְּׁבָת? אֵיךְ יִפְתִּיעוּ מְכִי וְדָבִי אֶת אָבִא

ואמא לכבוד ראש השנה? למה הלך מכי לאבוד בשמחת
תורה, ואיך ימצא את בני המשפחה? מדוע לא יצליח אבא
להדליק את נרות החנכה? מי היא אסתר המלכה שיפגשו
מכי ודבי ברחוב? איפה יסתתרו גביעי הפסח המבריקים
שלהם? ומנין ישיגו התאומים עוגת גבינה לחג השבועות
כשאמא חולה? על כל השאלות הללו, ועל עוד רבות
אחרות, תקבלו תשובות בספורים שלפניכם.

שְׁלֵג שְׂאִינוֹ נִמָּס

א. הַשָּׁמַיִם נוֹפְלִים

– דְּבִי, הַתְּרִיס שֶׁל הַחֲלוֹן מֵעַל מִטְתְּךָ דוֹפֵק כָּל כֶּהָ, צָרִיךְ לְסַגֵּר אוֹתוֹ! – קָרָא מִפִּי אֶל אֲחוֹתוֹ. דְּבִי הִצִּיצָה מִתַּחַת הַשָּׁמִיכָה. שִׁפְשָׁפָה אֶת עֵינֶיהָ וְשָׂאָלָה:

– כִּבֵּר בְּקָר? אֹיף, כִּמָּה קָר. מָה אַתָּה רוֹצֵה?

– עֲכָשׁוּ בְּקָר; נִדְמָה לִי שֶׁמָּאֵד מִקֶּדֶם. הַתְּרִיס דוֹפֵק. אוּלַי תִּסְגְּרִי אוֹתוֹ יוֹתֵר טוֹב?

דְּבִי הִתִּישְׁבָה בַמִּטָּה, אַךְ חִזְרָה מִיָּד וְהִתְכַרְבְּלָה בַשָּׁמִיכָה, רוֹעֵדָת:

– בְּרָרָר... כִּמָּה קָרָרָר...

הָרוּחַ הַמְּשִׁיכָה לְדָפֵק בַּתְּרִיס, וּלְפִתַע פְּתָחָה אוֹתוֹ לְרוֹחָה. מִפִּי רִטֵּן שְׁנַמְאָס לוֹ, קָם אֶל הַחֲלוֹן וּפְתָאוּם זָעַק בְּבִהְלָה:

– אִמָּא'לָה, מַה זֶה? אִיזוֹ חִיָּה מִפְּחִידָה!

דְּבִי קָמָה בְּמַהִירוֹת וְהִצִּיצָה גַּם הִיא. זְרוּעוֹת חוֹמוֹת-לְבָנוֹת, עֲקָמוֹת וְאַרְכוֹת הוֹשָׁטוּ אֶל מוֹל הַיְלָדִים וְהִגִּיעוּ כְּמַעֵט עַד הַחֲלוֹן. הַתְּאוּמִים רָעְדוּ, מִפְּחָד וְגַם מִקָּר; כְּמַעֵט רָצוּ לְהַעִיר אֶת אִמָּא, כְּשֶׁלְּפִתַע לְחִשָּׁה דְּבִי:

– מכי, מה החתיכות האלה? אוי, נדמה לי שהשמים
נופלים! מתפוררים ונופלים!

ואכן, חתיכות חתיכות לבנות ומבהיקות מלאו את האויר
וצנחו לארץ. הילדים לא חפו עוד. מיבבים, רצו לעבר
מטתה של אמא:

– אמא, אמא, בואי מהר! אוי ואבוי! השמים נופלים!
השמים מתפוררים ונופלים! וחיה נוראה מושיטה ידים
לחלון! אולי החיה ירדה מהשמים... אמא'לה...

אמא פקחה עיניה, פהקה ושאלה בזעף:

– מה יש, כבר לא יכלתם למצא ספור יותר משכנע כדי
להקים אותי כל כך מקדם? תנו לישן! – אמא התהפכה לצד
השני והתכסתה היטב בשמיכה. מכי ודבי לא יכלו להתאפק
עוד, ופרצו בבכי מר:

– אבל השמים נופלים!...

אמא שלחה בהם מבט מתחת השמיכה:

– השמים נופלים? אין דבר כזה.

– באמת, ראינו, האויר מלא פוררים של שמים! בואי
מהר לחלון ותראי!

אמא קמה באי חשק מהמטה ונגשה לחלון, הציצה
החוצה ופרצה בצחוק:

– זה שלג! שלג יורד, ילדים. אלו אינן חתיכות של שמים,
אלא חתיכות של קרח. מרב קר העננים קפאו, ובמקום
להוריד גשם הם מורידים לנו שלג.

– והחיה? – שאלו מפי ודבי ביחד והצביעו לעבר הזרועות
הארכות.

– בואו ותסתכלו יפה, אין כאן שום חיה. הרי אלו ענפי
עץ הארץ מכסים בשלג לבן!

משנרגעו הילדים ולבשו בגדים חמים עמדו להביט
בשלג. השלג ירד, סמך, רך ושקט, וצנח על האדמה ועל
העצים. משב רוח פתאומי חולל מהומה באויר.

– ראה את פתותי השלג הללו, כמה הם משתוללים, –
התרגשה דבי.

– ותראי, הרי החצר כלה לבנה, לגמרי לבנה! – גלה מכי.
– והגגות, גם הגגות לבנים!

– והעצים, הם דוקא יפים כל כך כשהם מכסים שלג.
וכמה נבהלנו מהם קדם...

ב. לחמם את השלג

– מתחשק לי לגעת בשלג, – דבי לא הססה, פתחה את החלון והושיטה יד החוצה, אך מיד נרתעה בכבילה: – אוי, שורף!

– זה לא שורף מחם, – חיכה אמא. – השלג צורב מרוב קור. אבל מה את עושה? סגרי מיד את החלון, כל הבית מתקרר! לא חכתה אמא לדבי, נגשה וסגרה את החלון, אך הציצה לילדים:

– אולי אתם רוצים שאביא לכם הביתה קצת שלג?

– כן, כן, בבקשה!

יצאה אמא למרפסת, אספה שלג בתוך קערה והכניסה אל הילדים.

– כמה הוא לבן ויפה! – שמחו השנים. – מתר לשחק בו?

– למה לא? – ענתה אמא ויצאה מן החדר. דבי עדין

חששה לגעת בשלג:

– הוא קר מאד...

מכי שלח ידים ונסה לגעת:

– את צודקת, הוא באמת יותר מדי קר, – הסכים עם דבי.

– את יודעת מה, בואי נחמם אותו קצת. נניח את קערת

השֵׁלֵג עַל יַד הַתְּנוּרָה וְאַחֲרֵי שֶׁנֶּאֱכַל אֲרוּחַת בְּקָר הוּא כְּבֹר
וְדַאי יִהְיֶה יוֹתֵר חָם.

הַנִּיחוּ הַתְּאוּמִים אֶת הַקְּעָרָה וְהִלְכוּ לְאָכֹל. כְּשִׁסְּיְמוּ אֶת
הָאֲרוּחָה שָׁבוּ לְקַחַת אֶת הַשֵּׁלֵג...

– מִי לָקַח לָנוּ אֶת הַשֵּׁלֵג? אִמָּא, מִי־שָׁהוּ לָקַח אֶת הַשֵּׁלֵג
שֶׁלָּנוּ וְשֵׁם לָנוּ בְּמִקְוֵמוּ מַיִם!

– הוּי, טַפְּשׁוֹנִים שְׁלִי, – צָחֲקָה אִמָּא צָחוּק גָּדוֹל. – עַל יַד
הַתְּנוּרָה רְצִיתֶם לְשָׁמֹר שֵׁלֵג? הֲרִי הוּא נֶמֶס וְהַפֶּךְ לְמַיִם!

– שֵׁלֵג הוֹפֵךְ לְמַיִם? – תָּמָהוּ הַיְלָדִים. וּמְכִי אָמַר:

– הַשֵּׁלֵג הוּא כְּמוֹ... כְּמוֹ מִין גְּלִידָה כְּזֹאת שִׁיּוֹרְדָת
מִהַשְּׁמַיִם אֲבָל נִמְסָה בְּחָם.

– גְּלִידָה בְּאִמְצַע הַחֹרֶף, – הֲרַעִיּוֹן שֶׁעָשָׂע אֶת דְּבִי.

– כְּמָה מִתְחַשֵּׁק לִי לְצֹאת לְשַׁחַק קְצֵת בַּשֵּׁלֵג... – הֲרִיהָר
מְכִי בְּקוֹל.

– אֵינְכֶם מִפְּחָדִים מִהִקָּר? – שָׂאָלָה אִמָּא.

– לֹא, לֹא, נִתְלַבֵּשׁ הַיֵּטֵב. אִמָּא, הֲרִשִׁי לָנוּ לְצֹאת קְצֵת... –
הִתְחַנְּנוּ הַיְלָדִים. אִמָּא הִסְפִּימָהּ. הִתְעַטְפוּ הַשָּׁנִים בְּמַעֲלִילִים
חֲמִים, כּוֹבְעִים, צְעִיפִים וּכְפָפוֹת, נִעְלוּ מִגָּפִים וּפְרָצוּ הַחוּצָה.

מכּי הגיע ראשון לחצר ופתח בריצה. דבי הביטה בו ממרומי המדרגות ונזעקה:

– מכּי, מה אתה עושה? אתה מקלקל את כל השלג!

ובאמת, החצר שהיתה לבנה, יפה וחלקה לגמרי – נפגעה פתאום: בכל מקום שמכּי דרך עליו נשארו עקבות, סימנים חומים של מגפים קטנים.

– מה נעשה? – חשבו הילדים ועמדו לחזר הביתה, אבל אבא יצא אליהם ואמר:

– אל תדאגו, השלג מוסיף לרדת והחצר תתכסה מחדש. ומלבד זאת, השלג הרי לא ישאר לעולם... בואו, נשחק ביחד בשלג!

במשך שעה ארכה שחק אבא עם הילדים. הם הכינו כדורי שלג, זרקו ותפשו, גלגלו וצחקו. לאחר מכן העמידו בפנת החצר ערמה גדולה של שלג, ואבא הראה להם איך לבנות ממנה בבה גדולה: עמוד השלג היה הגוף, וכדור גדול מעליו – הראש. שתי אבנים שמשו עינים, ענף עקום – פה, וגזר כתם שהובא מהמטבח הפך לאף מחדד. על ראש הבבה חבשו הילדים כובע ישן של אבא, והמלאכה נשלמה.

– איזה יפי! – קראה אליהם דפנה מן החצר הסמוכה. – ממש איש משלג!

חזרו הילדים הבייתה, קפואים וצוהלים, ובמשך כל היום לא זזו מן החלון. מרתקים ומקסמים הביטו איך השלג מוסיף לרדת, פתותים פתותים לבנים, פעם בסערה ופעם בשקט. כובעו של איש השלג בחצר הלבין גם הוא, וכמעט אי אפשר היה להבחין בין הראש לבין הכובע.

רק עם חשכה סרו הילדים מהחלון. מששכבו במטותיהם החמות לחשה דבי:

- לאיש השלג בחוץ ודאי קר מאד! - ומכי הוסיף:

- הוא יקפא בלילה!

- טוב מאד, - צחקה אמא. - כך הוא ימס פחות מהר...

ג. שלג לא מן השמים

למחרת בבקר השכימו התאומים ורצו לחלון.

- לא יורד שלג, השמש זורחת, - התאכזבו משהציצו החוצה. הביטו הילדים אל החצר:

- היא כבר לא לבנה, הפל התקלקל...

אכן, בחצר התגלו המרצפות, מכסות בשלוליות מים. המדרכה והכביש נראו אפרים ורטבים. רק בפנות החצר ובצדי הדרכים נשארו ערמות של שלג - אבל לא לבן ונקי כמו אתמול: השלג היה חום, מרפש ומלכלך בעפר.

- איזה מין שלג לא יפה... בכלל אי אפשר לשחק בו! -
רטנוו הילדים.

- כל שלג נמס בסופו של דבר, אבל אל תצטערו, - נחמה
אותם אמא. - ראו, הנה איש השלג שלכם עדין עומד בחצר!
יצאו הילדים והציצו - והנה הפתעה: לאיש השלג באמת
לא קרה דבר, והוא נשאר עומד במלא הדרו בפנת החצר.
השלג שנערם על כובעו נמס, אך כלו נשאר, זוהר ומנצנץ
בשמש.

- כמה הוא יפה! - שמחו שוב הילדים. - איך זה שהוא
נשאר?

- הנה קר מאד בלילה והוא קפא. - ענתה אמא, - ולכן
עדין לא הצליחה השמש להמס אותו.

- אבל אחר כך הוא ימס?

- ודאי. שלג תמיד נמס. אולי היום, אולי בעוד כמה
ימים...

- אז מה זה שנה, - התאכזבו השנים מחדש. - סתם בבה
עשויה מים, שלא יכולה להשאר יותר מכמה ימים...

בְּחֶצֶר אִי אֶפְשָׁר הָיָה לְשַׁחֵק. הַשְּׁלוּלִיּוֹת הַמְּרֻבּוֹת עִם
חֲתִיכוֹת הַקֶּרֶחַ הַמְּלַכְלֶךְ הַצָּפוֹת בָּהֵן אֶפְשָׁרוּ רַק בְּקִשֵׁי לַעֲבֹר.
נִסְגְּרוּ הַיְלָדִים בְּבֵית וְהִצְטַעְרוּ:

– כִּמָּה יָפָה הָיָה אֶתְמוֹל כִּשְׁשַׁחְקֵנוּ בְּשֶׁלֶג...

– וְכִמָּה יָפָה הָיָה הַשֶּׁלֶג, – הַמְּרֹאָה הַמְּרֹהֵיב עַדִּין עָמַד
לְפָנַי עֵינָיָהּ שֶׁל דְּבִי. – הַחֲתִיכוֹת הַלְּבָנוֹת שֶׁיָּרְדוּ וּמְלֹאוּ אֶת
הָאוִיר...

– אֵת יוֹדַעַת מָה, – הִצִּיעַ מִכִּי: – אוֹלֵי נַעֲשֶׂה לָנוּ שֶׁלֶג יָפָה
כְּזֹה בְּבֵית?

– אֵיךְ? – תִּמְהָה דְּבִי.

– יֵשׁ לִי רַעִיוֹן, – עָנָה מִכִּי בְּשִׂמְחָה. – אֵת זוֹכֵרַת אֵת הַכֹּר
שֶׁנִּקְרַע קֶצֶת בְּשָׁבוּעַ שֶׁעָבַר וְגַלִּינוּ שֶׁהוּא מְלֵא נוֹצוֹת קִטְנוֹת?
נִדְמָה לִי שֶׁאִמָּא עַדִּין לֹא הִסְפִּיקָה לְתַקֵּן אוֹתוֹ. בּוֹאֵי נִפְתַּח
אוֹתוֹ עוֹד טִיפ־טִפָּה, נַעֲיֵף אֶת הַנוֹצוֹת בְּחֶדֶר, וְיִהְיֶה לָנוּ חֶדֶר
מְלֵא שֶׁלֶג!

– אָבֵל אִמָּא תִכְעַס! – נִבְהָלָה דְּבִי. – הֲרִי אָסוּר לְקַלְקֵל
כֹּר!

– שְׁטִיּוֹת, לֹא נִקְלָקֵל, רַק נִפְתַּח קֶצֶת וְנוֹצִיא אֶת הַנוֹצוֹת,
וְכִשְׁנִגְמַר לְשַׁחֵק בְּשֶׁלֶג – נֶאֱסָף אֶת הַנוֹצוֹת וְנִחְזֵיר אוֹתָן
לְתוֹךְ הַכֹּר. אֵל תִּדְאַגֵּי, אִמָּא אֶפְלוּ לֹא תִרְגִּישׁ!

פֶּתַח מְכִי אֶת הָאָרוֹן, מָצָא אֶת הַכֶּר הַקְרוּעַ, פָּרַם בְּזֵהִירוֹת
עוֹד חֶלֶק מִן הַתֶּפֶר, עָלָה עַל הַשְּׁלֶחַן וְהַכְרִיז:

- דְּבִי, אֲנִי מִתְחִיל לְהוֹרִיד שְׁלֵג! אֵת יְכוּלָה לְשַׁחֵק בְּשְׁלֵג!
- רָגַע, אוּלַי נִבְקַשׁ מֵאֲמָא מְעִילִים וּמִגְפִּים? - הִצִּיעָה דְּבִי.
- לֹא כְּדָאִי, - הִתְנַגַּד מְכִי. - יוֹתֵר טוֹב שְׂאֲמָא לֹא תִדְעַ.
וּמְלַבֵּד זֹאת, זֶה לֹא שְׁלֵג קָר כְּמוֹ בַּחוּץ: הַשְּׁלֵג שְׁלָנוּ הוּא
שְׁלֵג מְיֻחָד, שְׁלֵג חֵם! וְהוּא גַם לֹא נִמַּס וְלֹא הוֹפֵךְ לְלִכְלוּךְ...
הִנֵּה, אֲנִי מִתְחִיל: אַחַת, שְׁתֵּים וְ-שְׁ-לוֹשׁ!

מְכִי נֵעַר אֶת הַכֶּר וְזָרַם שֶׁל נוֹצוֹת פָּרִץ הַחוּצָה, חוֹלֵל
בְּאוֹר וּמְלֹא אֶת הַחֹדֶר. דְּבִי הִתְפַּעֲלָה:

- אֵיךְ מְכִי מְצָלִיחַ! מִמֶּשׁ כְּמוֹ שְׁלֵג אֲמַתִּי!

שְׂמָחָה דְּבִי, רָצָה וְנִסְתָּה לְקַפֵּץ בְּתוֹךְ הַשְּׁלֵג וְלִתְפֹּס אוֹתוֹ.
נֵעַר מְכִי וְנֵעַר אֶת הַכֶּר, הוֹרִיד עוֹד וְעוֹד שְׁלֵג - וְדְבִי קוֹפְצָת
וּמְשַׁחֶקֶת: - אֵיזָה יָפִי!

- דֵּי, הַשְּׁלֵג נִגְמַר! - הַכְרִיז מְכִי וּבְכִידוֹ הִחְזִיק אֶת חֲתִיכַת
הַבֵּד הַנֹּרֵד, שָׁרַק לְפָנָי דְּקוֹת סְפוּרוֹת הִיָּתָה כֵּר. הִצִּיץ מְכִי
בְּדְבִי וּפָרִץ בְּצַחוּק:

- הוּי, אֵיךְ אֵת נִרְאִית, מִמֶּשׁ כְּמוֹ סִבְתָּא!

הביטה דבי בראי ונבהלה: כל שערוותיה התמלאו נוצות קטנות ולבנות.

- אחר כך נסלק אותן, אל תדאגי, - הרגיע אותה מפי. -
בואי עכשו ונשחק בשלג! אני רוצה לעשות איש שלג שלא נמס.

- מה זה יעזור לך שהוא לא נמס, הרי ממילא תפרק אותו כשנחזיר את הנוצות לפר, - רטנה דבי, אך הצטרפה אל מפי שהחל לערם את הנוצות. אספו הילדים את הנוצות, ערמו וערמו - אבל הנוצות לא שמעו בקולם. ברגע שהיו הילדים מתקרבים אליהן - התעופפו וברחו. רק הצליחו לערם ערמה קטנה - ומיד נהרסה, פרחה ועפה.

- איזה שלג עקשן! - התעצבן מפי. - אני חושב שבכל זאת השלג בחוץ היה טוב יותר...

דבי פתחה פיה לענות למפי, ונוצות קטנות חדרו לתוכו וגרמו לה להשתעל. דמעות נצצו בעיניה, ובקול חנוק הודיעה:

- נמאס לי ודי. כך לא נגמר שום דבר לעולם. ומה יהיה עם הפר? אולי פדאי לאסף את הנוצות לפני שאמא תבוא ותראה מה עשינו?

- נכון, - הסכים מכי. התחילו הילדים לרדף אחר הנוצות כדי להכניסן לכר. אבל הנוצות הוסיפו לעוף ולברוח. חפן קטן אחד של נוצות נתפס והכנס לכר - ושלשה חפנים אחרים עפו באויר ונדבקו לשערות, לבגדים, למטות ולוילונות. אחרי שעה ארפה של עבודה גלו הילדים שהחדר נראה כמעט כמו... כמו החצר אחרי השלג. המטות מכסות בלבן, ערמות לבנות בכל פנה, והם עצמם... ממש סבא וסבתא שהלבינו שערותיהם ובגדיהם. דבי השתעלה והתעצבנה, כאשר נשמעה קריאתה של אמא:

- ילדים, בואו לאכל ארוחת צהרים!

- איך נלך אל אמא עם כל הנוצות בשערות ובבגדים? - נבהלו התאומים, אך לא היו צריכים לחכות זמן רב: אמא ראתה שהם אינם ממהרים לבוא, נגשה ופתחה את דלת החדר...

- מה זה?

- זה... זה... זה שלג שלא נמס... - אמרו השנים בזעף.

מה השיבה אמא, תנחשו בודאי בעצמכם...